

се отвърна от тях. И при следния концерт в двореца, когато остана насаме при владетеля, той го помоли да махне тези хора — стигат му старите прислужници, и дори са много. Но владетелят заклати глава. Той каза, че това са добри момчета от личната му прислуга и че те са изпратени там да се грижат за най-големия музикант в света.

Орфей обикна стария Мар. Верният прислужник ходеше вечер в неговата стая и с часове му разказваше за живота си, за мъките и за нещастията си. Той разправяше, че имал син, снаха и внук, но те загинали при една буря в морето. Старецът гледаше с кахърни очи опечаленото планинче, клатеше глава, която приличаше на бяла къделя и казваше задавен от сълзи:

— Ако беше живо, моето внуче сега щеше да е колкото тебе... И като тебе беше добро и примерно...

— Какво като съм добър и примерен, старче? — впиваше в него пламенните си очи Орфей. — Държат ме тук като звяр в капан, ще загина, ще си ида тъй без време...

— Ех, моето момче! — казваше тихо и плахо старецът. — Да питах мене, аз веднага ще те пустана да си вървиш на воля. Но какво съм аз?

— А какво ще направиш, старче, ако ме видиш, че си тръгна без да попитам и без да се обадя някому? — изгледа го изпитателно Орфей.

— Не думай така, синко, не мисли такива лоши работи! — дръпна се старецът. — Помоли господаря, той е добър, той ще те разбере и сам ще те препрати... Далече е до вашата планина, мъчно ще стигнеш сам...

И наскоро след това, през една тъмна, безвездна но топла нощ, Орфей се измъкна незабелязано от двореца, излезе на улицата, провря се